

การขออภัยโทษ

[ไทย - Thai - تايلاندي]

ดร.อะมีน บิน อับดุลลอฮ์ อัช-ชะกอวีย์

แปลโดย : อับดุลศอมัด อัदनาน

ตรวจทานโดย : ยูซุฟ อิบูบักร

ที่มา : หนังสือ อัต-ตุรออ อัล-มุนตะกอฮฺ มิน อัล-กะลีมาต อัล-มุลกอฮฺ

2014 - 1435

IslamHouse.com

الاستغفار

« باللغة التايلاندية »

د. أمين بن عبدالله الشقاوي

ترجمة: عبدالصمد عدنان

مراجعة: يوسف أبوبكر

المصدر: كتاب الدرر المنتقاة من الكلمات الملقاة

2014 - 1435

IslamHouse.com

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงเมตตา ปรานียิ่งเสมอ

เรื่องที่ 90 การขออภัยโทษ

การสรรเสริญทั้งหมดเป็นกรรมสิทธิ์ของอัลลอฮฺ การ
สดุดีและความศานติจงมีแต่ท่านเราะสูลุลลอฮฺ ศ็อลลัลลอฮุอะ
ลัยฮิวะสัลลัม ฉันขอปฏิญาณว่าไม่มีพระเจ้าอื่นใดที่ควรได้รับ
การภักดีนอกจากอัลลอฮฺเพียงผู้เดียว โดยไม่มีภาคีหุ้นส่วนอัน
ใดสำหรับพระองค์ และฉันขอปฏิญาณว่าท่านนบีมุหัมมัดคือ
บ่าวของอัลลอฮฺและเป็นศาสนทูตของพระองค์...

ท่านนบีศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม กล่าวว่า

«إِنَّهُ لَيَعَانُ عَلَى قَلْبِي وَإِنِّي لَأَسْتَغْفِرُ اللَّهَ فِي الْيَوْمِ مِائَةَ مَرَّةٍ» [رواه مسلم]
ความว่า “แน่แท้มันเป็นความพลั้งเผลอที่อาจเกิดขึ้นในจิตใจ
ของฉัน ทำให้ฉันต้องขออภัยโทษต่ออัลลอฮฺในแต่ละวันถึง 100
ครั้ง” (บันทึกโดยมุสลิม หน้า : 1083 หมายเลข : 2702)

และอิบนุอุมัร เราะะฎิยัลลอฮุอันฮุ กล่าวว่

إنا كنا لنعد لرسول الله صلى الله عليه وسلم في المجلس الواحد مائة مرة :

«رَبِّ اغْفِرْ لِي وَتُبْ عَلَيَّ، إِنَّكَ أَنْتَ التَّوَّابُ الرَّحِيمُ» [رواه أبو داود]

ความว่ ”พวกเราเคยนับประโยชน์ซึ่งท่านนบีมุฮัมมัดล้ลลอฮุอะล้ยฮิวะสัลลัมได้กล่าวออกมาขณะนั่งร่วมพูดคุยในครั้งหนึ่ง ด้วยถ้อยคำที่ว่

«رَبِّ اغْفِرْ لِي وَتُبْ عَلَيَّ، إِنَّكَ أَنْتَ التَّوَّابُ الرَّحِيمُ»

ได้ถึง 100 ครั้ง” (บันทึกโดยอบูดาอูด หน้า : 180 หมายเลข : 1516)

ชัยคุอิสลาม อิบนุตัยมียะฮุ เราะะหิมะฮุลลอฮุ กล่าวว่

“บ่าวผู้ต่ำต้อยแต่ละคนจะดำรงชีวิตอยู่ท่ามกลางความโปรดปรานของล้ลลอฮุ ซึ่งจำเป็นที่เขาคจะต้องขอบคุณ หรือไม่ก็อยู่ท่ามกลางความผิดพลาดบกพร่อง ซึ่งจำเป็นจะต้องขอภัยโทษนี้แหละคือสภาพชีวิตจริงของบ่าวแต่ละคนเป็นอยู่อย่างนี้เรื่อยไป ด้วยเหตุนี้เองที่ท่านนบีมุฮัมมัดล้ลลอฮุอะล้ยฮิวะสัลลัมจึงหมั่นขอภัยโทษ

ต่ออัลลอฮฺในทุกสภาวะการณ์อย่างสม่ำเสมอ” (อัต-ตฺหุฟะฮฺ อัล-อิรอกียะฮฺ เล่มที่ : 1 หน้า : 79)

อัลลอฮฺได้สั่งใช้ท่านนบีศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม และบรรดาผู้ศรัทธาให้หมั่นขออภัยโทษต่อพระองค์ และพระองค์ได้สัญญาว่าพร้อมที่จะให้อภัย อัลลอฮฺสุบหานะฮฺฮฺวะตะอาลา ตรัสว่า

﴿وَأَسْتَغْفِرِ اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ كَانَ غَفُورًا رَحِيمًا﴾ [النساء : 106]

ความว่า “และเจ้าจงขออภัยโทษต่ออัลลอฮฺเถิด แท้จริงอัลลอฮฺนั้นเป็นผู้ทรงอภัยโทษ ผู้ทรงเมตตาเสมอ” (อัล-นิสาอฺ : 106)

อัลลอฮฺสุบหานะฮฺฮฺวะตะอาลา ยังตรัสอีกว่า

﴿فَاعْلَمْ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَاسْتَغْفِرْ لِذَنبِكَ وَلِلْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ وَاللَّهُ يَعْلَمُ مُتَقَلَّبَكُمْ وَمَثْوَاكُمْ﴾ [محمد : 19]

ความว่า “ฉะนั้นพึงรู้เถิดว่า ไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากอัลลอฮฺ และจงขออภัยโทษต่อความผิดเพื่อตัวเจ้า และเพื่อบรรดาผู้ศรัทธาททั้งชายและหญิง และอัลลอฮฺทรงรู้ดีไปถึงถึงพฤติกรรมของพวกเจ้าและที่พำนักของพวกเจ้า” (มุหัมมัด : 19)

และอัลลอฮฺสุบหานะฮฺฮฺวะตะอะลาได้ตรัสอีกว่า

﴿وَأَسْتَغْفِرُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ﴾ [المزمل : 20]

ความว่า “และพวกเจ้าจงขออภัยโทษต่ออัลลอฮฺ แท้จริงอัลลอฮฺ เป็นผู้ทรงอภัย ผู้ทรงเมตตาเสมอ” (อัล-มุซซัหมิล : 20)

การขออภัยโทษให้กับตนเองและผู้อื่น

การขออภัยโทษนั้นสามารถที่จะขออภัยให้กับตนเอง หรือให้กับผู้อื่นก็ได้ อัลลอฮฺสุบหานะฮฺฮฺวะตะอะลา ตรัสว่า

﴿الَّذِينَ يَحْمِلُونَ الْعَرْشَ وَمَنْ حَوْلَهُ يُسَبِّحُونَ بِحَمْدِ رَبِّهِمْ وَيُؤْمِنُونَ بِهِ وَيَسْتَغْفِرُونَ لِلَّذِينَ ءَامَنُوا رَبَّنَا وَسِعْتَ كُلَّ شَيْءٍ رَّحْمَةً وَعِلْمًا فَاغْفِرْ لِلَّذِينَ تَابُوا وَاتَّبَعُوا سَبِيلَكَ وَقِهِمْ عَذَابَ الْجَحِيمِ﴾ [غافر : 7]

ความว่า “บรรดาผู้แบกบัลลังก์และผู้ที่อยู่รอบๆ บัลลังก์ ต่างก็ แขน่ซ้องสดุดีด้วยการสรรเสริญต่อพระเจ้าของพวกเขา และ ศรัทธาต่อพระองค์ และได้ขออภัยโทษให้แก่บรรดาผู้ศรัทธา ข้า แต่พระเจ้าของเรา พระองค์ทรงแผ่ความเมตตาและความรอบรู้ ไปทั่วทุกสรรพสิ่ง ขอพระองค์ทรงโปรดอภัยแก่บรรดาผู้ลุแก่โทษ และผู้ที่ดำเนินตามแนวทางของพระองค์ และทรงคุ้มครองพวกเขา ให้รอดพ้นจากการลงโทษแห่งไฟนรกด้วยเถิด” (ซอฟิร : 7)

อิหม่ามอะหมัดได้บันทึกหะดีษ จากอบู สุร็อยเราะฮะฮฺ
เราะฎียัลลอฮุอันฮู เล่าว่า ท่านนบีศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม
กล่าวว่า

«إِنَّ اللَّهَ لَيَرْفَعُ الدَّرَجَةَ لِلْعَبْدِ الصَّالِحِ فِي الْجَنَّةِ ، فَيَقُولُ : يَا رَبِّ أُنِّي لِي هَذِهِ ؟
فَيَقُولُ : بِاسْتِغْفَارٍ وَوَلَدِكَ لَكَ» [رواه أحمد]

ความว่า ”แท้จริงอัลลอฮฺจะทรงยกสถานะของบ่าวผู้ศรัทธาใน
สวรรค์ เขาจึงถามว่า โอ้อัลลอฮฺฉันได้รับสิ่งตอบแทนอัน
มากมายเหล่านี้มาอย่างไร? อัลลอฮฺตรัสว่า เนื่องด้วยการที่ลูก
ของเจ้าขออภัยโทษให้แก่เจ้า” (บันทึกโดยอะหมัดเล่ม : 16 หน้า
: 356-357)

ไม่อนุญาตให้ขออภัยโทษแก่ผู้ตั้งภาคีต่ออัลลอฮฺ

อัลลอฮฺไม่อนุญาตแก่ผู้ศรัทธาที่จะขออภัยโทษต่อ
พระองค์ให้แก่ผู้ตั้งภาคี ถึงแม้ว่าเขาผู้นั้นเป็นผู้ที่ใกล้ชิด หรือเป็น
บุคคลอันเป็นที่รักก็ตาม อัลลอฮฺได้ตรัสเกี่ยวกับเรื่องนี้ว่า

﴿ مَا كَانَ لِلنَّبِيِّ وَالَّذِينَ ءَامَنُوا أَنْ يَسْتَغْفِرُوا لِلْمُشْرِكِينَ وَلَوْ كَانُوا أَوْلَىٰ قُرْبَىٰ مِنْ
بَعْدِ مَا تَبَيَّنَ لَهُمْ أَنَّهُمْ أَصْحَابُ الْجَحِيمِ ﴿١١٣﴾ وَمَا كَانَ اسْتِغْفَارُ إِبْرَاهِيمَ لِأَبِيهِ إِلَّا

ความว่า ท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม ได้ไปเยี่ยมหลุมฝังศพแม่ของท่าน แล้วท่านได้ร้องไห้ และเป็นเหตุทำให้ผู้คนที่อยู่รอบข้างท่านก็ร้องไห้ตาม จากนั้นท่านกล่าวว่า “ฉันวิงวอนขออนุญาตต่ออัลลอฮ์เพื่อที่จะขออภัยโทษแก่มารดาของฉัน แต่พระองค์ไม่อนุญาต ฉันจึงขออนุญาตเยี่ยมหลุมฝังศพของนาง พระองค์ก็อนุญาตให้แก่ฉัน ดังนั้น พวกท่านจงไปเยี่ยมหลุมฝังศพเถิด เนื่องจากจะทำให้พวกท่านนึกถึงความตาย” (บันทึกโดยมุสลิม หมายเลข : 976)

อัลลอฮ์สุบหานะฮฺวะตะอะอาลาได้ตรัสถึงผู้ตั้งภาคีว่า ถึงแม้ว่าพวกเจ้าจะวิงวอนขออภัยโทษให้แก่พวกเขาหรือไม่ก็ตาม ก็จะไม่เกิดประโยชน์แก่พวกเขาแต่อย่างใด และอัลลอฮ์จะไม่ตอบรับการร้องขอจากผู้วิงวอน

﴿ اَسْتَغْفِرُ لَهُمْ اَوْ لَا تَسْتَغْفِرُ لَهُمْ اِنْ تَسْتَغْفِرُ لَهُمْ سَبْعِينَ مَرَّةً فَلَنْ يَغْفِرَ اللَّهُ لَهُمْ ذَلِكَ بِاَنَّهُمْ كَفَرُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْفٰسِقِيْنَ ﴾ [التوبة :

[۸•

ความว่า “เจ้าจะขออภัยโทษให้แก่พวกเขาหรือไม่ก็ตาม หากเจ้าขออภัยให้แก่พวกเขาถึงเจ็ดสิบครั้ง อัลลอฮ์ก็จะไม่ทรงอภัย

ให้แก่พวกเขาเป็นอันขาด นั่นก็เพราะว่าพวกเขาได้ปฏิเสธ
ศรัทธาต่ออัลลอฮ์ และเราะฮ์สูลของพระองค์ และอัลลอฮ์จะไม่
ทรงให้ทางนำแก่กลุ่มชนที่ละเมิด” (อัต-เตาบะฮ์ : 80)

สำนวนการวิงวอนขออภัยโทษ

การวิงวอนขออภัยโทษต่ออัลลอฮ์มีหลากหลาย
สำนวน ซึ่งมีหะดีษหลายบทจากท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิ
วะสัลลัมที่ได้บอกกล่าวเกี่ยวกับสำนวนต่างๆ เหล่านี้ อาทิเช่น

บทที่ 1 ท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม กล่าวว่า

«مَنْ قَالَ : أَسْتَغْفِرُ اللَّهَ الَّذِي لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْحَيُّ الْقَيُّومُ، وَأَتُوبُ إِلَيْهِ، غُفِرَ لَهُ،
وَإِنْ كَانَ مِمَّنْ فَرَّ مِنَ الرَّحْفِ» [رواه أبو داود]

ความว่า ”บุคคลใดที่กล่าว

أَسْتَغْفِرُ اللَّهَ الَّذِي لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْحَيُّ الْقَيُّومُ، وَأَتُوبُ إِلَيْهِ

อัลลอฮ์จะให้อภัยแก่เขา มาตรามั่นว่าเขาผู้นั้นได้หนีออกจาก
สมรภูมिरบก็ตาม” (บันทึกโดยอับดุลอะซูด หน้า : 180 หมายเลข :
1517)

บทที่ 2 ท่านเชาบาน กล่าวว่า

أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ إِذَا انْصَرَفَ مِنْ صَلَاتِهِ اسْتَغْفَرَ ثَلَاثًا وَقَالَ : «اللَّهُمَّ أَنْتَ السَّلَامُ وَمِنْكَ السَّلَامُ تَبَارَكْتَ يَا ذَا الْجَلَالِ وَالْإِكْرَامِ»، قَالَ الْوَلِيدُ : فَقُلْتُ لِلْأَوْزَاعِيِّ : كَيْفَ الاسْتِغْفَارُ ، قَالَ : تَقُولُ : اسْتَغْفِرِ اللَّهَ اسْتَغْفِرِ اللَّهَ [رواه مسلم]

ความว่า "ฉันได้ยिनท่านนบีคืออลลัลดลลฮุอะลัยฮิอะลัลลัม กล่าว "อิสติฆฟาร" หลังจากเสร็จละหมาดสามครั้ง แล้วจึงกล่าว

«اللَّهُمَّ أَنْتَ السَّلَامُ وَمِنْكَ السَّلَامُ تَبَارَكْتَ يَا ذَا الْجَلَالِ وَالْإِكْرَامِ»

อัล-วะลีด (เป็นผู้รายงานหะดีษท่านหนึ่ง) เล่าว่าฉันได้ถามอัล-เออาซาอีย์ว่า ฉันจะกล่าวอิสติฆฟารอย่างไร? ท่านจงกล่าวว่า "อัสตัมฟิรุลลฮุ อัสตัมฟิรุลลฮุ" (บันทึกโดยมุสลิม หมายเลข : 976)

บทที่ 3 ซึ่งเป็นคำกล่าวขอภัยโทษที่ประเสริฐที่สุด

ท่านนบีคืออลลัลดลลฮุอะลัยฮิอะลัลลัม กล่าวว่่า

«سَيِّدُ الاسْتِغْفَارِ أَنْ تَقُولَ : اللَّهُمَّ أَنْتَ رَبِّي، لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ، خَلَقْتَنِي وَأَنَا عَبْدُكَ، وَأَنَا عَلَى عَهْدِكَ وَوَعْدِكَ مَا اسْتَطَعْتُ، أَعُوذُ بِكَ مِنْ شَرِّ مَا صَنَعْتُ، أَبُوءُ لَكَ بِنِعْمَتِكَ عَلَيَّ، وَأَبُوءُ لَكَ بِذَنْبِي، فَاغْفِرْ لِي، فَإِنَّهُ لَا يَغْفِرُ الذُّنُوبَ إِلَّا أَنْتَ، قَالَ : وَمَنْ قَالَهَا مِنَ النَّهَارِ مُوقِنًا بِهَا فَمَاتَ مِنْ يَوْمِهِ قَبْلَ أَنْ يُمْسِيَ فَهُوَ

مِنْ أَهْلِ الْجَنَّةِ، وَمَنْ قَالَهَا مِنَ اللَّيْلِ وَهُوَ مُوقِنٌ بِهَا فَمَاتَ قَبْلَ أَنْ يُصْبِحَ فَهُوَ
مِنْ أَهْلِ الْجَنَّةِ» [رواه البخاري]

ความว่า” สุขยอดของถ้อยคำในการกล่าวขอภัยโทษ ”อิสรติฆ
ฟาร” คือถ้อยคำที่ว่า

اللَّهُمَّ أَنْتَ رَبِّي لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ خَلَقْتَنِي وَأَنَا عَبْدُكَ وَأَنَا عَلَى عَهْدِكَ وَوَعْدِكَ مَا
اسْتَطَعْتُ أَعُوذُ بِكَ مِنْ شَرِّ مَا صَنَعْتُ أَبُوءُ لَكَ بِنِعْمَتِكَ عَلَيَّ وَأَبُوءُ لَكَ بِذُنُوبِي
فَاغْفِرْ لِي فَإِنَّهُ لَا يَغْفِرُ الذُّنُوبَ إِلَّا أَنْتَ

ใครก็ตามที่กล่าวถ้อยคำนี้ในช่วงกลางวันด้วยใจที่บริสุทธิ์ หาก
เขาเสียชีวิตก่อนช่วงเย็นเขาจะได้เข้าสวรรค์ และใครก็แล้วแต่ที่
กล่าวถ้อยคำนี้ในช่วงกลางคืนด้วยใจที่บริสุทธิ์ หากเขาเสียชีวิต
ก่อนรุ่งอรุณเขาจะได้เข้าสวรรค์” (บันทึกโดยอัล-บุคอรี
หมายเลข : 6306)

ช่วงเวลาที่จะกล่าวขอภัยโทษ

การขอภัยโทษสามารถทำในเวลาใดก็ได้ ไม่มีการ
กำหนดเวลาที่แน่นอน แต่อย่างไรก็ตามการขอภัยโทษจะเป็น
วาญิบเมื่อว่าต้องการลบล้างจากกระทำในสิ่งที่ฝ่าฝืน (ความ
ชั่ว) และจะเป็นสุนัตที่สมควรกล่าวหลังจากการประกอบความ

ดีทุกครั้ง เพื่อที่จะช่วยเสริมในข้อบกพร่องซึ่งอาจจะเกิดขึ้น เช่น การกล่าวถ้อยคำ "อิสติฆฟาร" สามครั้งหลังละหมาด หรือการกล่าวขอภัยโทษในช่วงประกอบพิธีฮัจญ์ เป็นต้น อัลลอฮ์สุบหานะฮูวะตะอาลา ตรัสว่า

﴿ تُمْ أَفِيضُوا مِنْ حَيْثُ أَفَاضَ النَّاسُ وَأَسْتَغْفِرُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴾

[البقرة: 199]

ความว่า “แล้วพวกเจ้าจงหลั่งไหลออกไปเหมือนกับบุคคลอื่นที่พวกเขาได้หลั่งไหลกันออกไป (จากทุ่งอะเราะซะฟะฮ์-เนื่องจากชาวกุเรซจะออกไปรุกูฟที่ทุ่งมุซตะลีฟะฮ์แทนการรุกูฟที่ทุ่งอะเราะซะฟะฮ์- และจงขอภัยต่ออัลลอฮ์เถิด แท้จริงอัลลอฮ์นั้นเป็นผู้ทรงอภัยโทษ ผู้ทรงเมตตาเสมอ” (อัล-บะเกาะเราะฮะฮ์ : 199)

เวลาที่ประเสริฐที่สุดในการกล่าวขอภัยโทษ

และเวลาที่ประเสริฐที่สุดในการที่จะขอภัยต่ออัลลอฮ์ คือ ช่วงเวลายามรุ่งอรุณ อัลลอฮ์สุบหานะฮูวะตะอาลาตรัสว่า

﴿ وَبِالْأَسْحَارِ هُمْ يَسْتَغْفِرُونَ ﴾ [الذاريات : 18]

ความว่า “และในยามรุ่งอรุณพวกเขาขออภัยโทษ (ต่อพระองค์)” (อัล-ซารียาต : 18)

และอัลลฮอฮุสุบหานะฮฺวะตะอะลาตรัศอิกว่า

﴿وَالَّذِينَ إِذَا فَعَلُوا فَحِشَةً أَوْ ظَلَمُوا أَنْفُسَهُمْ ذَكَرُوا اللَّهَ فَاسْتَغْفَرُوا لِذُنُوبِهِمْ وَمَنْ يَغْفِرِ اللَّهُ إِنْ شَاءَ اللَّهُ وَلَمْ يُصِرُّوا عَلَىٰ مَا فَعَلُوا وَهُمْ يَعْلَمُونَ ﴿١٣٥﴾ أُولَٰئِكَ جَزَاءُهُمْ مَغْفِرَةٌ مِّن رَّبِّهِمْ وَجَنَّاتٌ تَجْرِي مِن تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا وَنِعْمَ أَجْرُ الْعَامِلِينَ﴾ [آل عمران : ١٣٥-١٣٦]

ความว่า “บรรดาผู้ที่เมื่อพวกเขากระทำความชั่วหรือออยู่ติธรรมแก่ตัวเองแล้ว พวกเขาก็รำลึกถึงอัลลฮอฮุ แล้วขออภัยโทษต่อบรรดาความผิดของพวกเขา และไม่มีใครที่จะอภัยโทษต่อบรรดาความผิดทั้งหลายได้นอกจากอัลลฮอฮุเท่านั้น และพวกเขา มิได้คืออันปฏิบัติในสิ่งที่พวกเขาเคยปฏิบัติมาโดยที่พวกเขา รู้กันอยู่ ชนเหล่านี้แหละการตอบแทนแก่พวกเขาคือการอภัยโทษจากพระเจ้าของพวกเขา และบรรดาสวนสวรรค์ซึ่งมีแม่น้ำหลายสายไหลอยู่ภายในสวนเหล่านั้น โดยที่พวกเขาจะพำนักอยู่ในสวนเหล่านั้นตลอดกาล และรางวัลของผู้ทำงาน นั้นช่างเลอเลิศจริง” (อาละอิมรอน : 135-136)

อัล-ฟุฎัยลฺ บิน อียาฎ กกล่าวว่า “การขออภัยโทษโดยไม่ได้เลิกจากการกระทำความผิด เป็นการกลับตัวของคนต่อแหล (จอมโกหก)” ในขณะที่ รอบิอะฮฺ อัล-อะดะวียะฮฺ ได้เปรียบเทียบว่า “การขออภัยโทษของเราทุกวันนี้ ยิ่งต้องขออภัยโทษให้มากๆ อันเนื่องจากการขออภัยโทษที่ไม่จริงใจ”

การขออภัยโทษเป็นสาเหตุแห่งริสกีเพิ่มพูน

การขออภัยจะเป็นสาเหตุของการหลั่งน้ำฝน เพิ่มพูนทรัพย์สิน และลูกหลานอย่างมากมาย อัลลอฮฺสุบหานะฮฺวะตะอะลา ตริสว่า

﴿ فَقُلْتُ اسْتَغْفِرُوا رَبَّكُمْ إِنَّهُ كَانَ غَفَّارًا ﴿١٠﴾ يُرْسِلِ السَّمَاءَ عَلَيْكُمْ مِدْرَارًا ﴿١١﴾ وَيُمْدِدْكُمْ بِأَمْوَالٍ وَبَنِينَ وَيَجْعَلْ لَكُمْ جَنَّاتٍ وَيَجْعَلْ لَكُمْ أَنْهَارًا ﴾ [نوح : ١٠-١٢]

ความว่า “ข้าพระองค์ได้กล่าวว่า พวกท่านจงขออภัยโทษต่อพระเจ้าของพวกท่านเถิด เพราะแท้จริงพระองค์ทรงเป็นผู้ทรงอภัยโทษอย่างแท้จริง พระองค์จะทรงหลั่งน้ำฝนอย่างมากมายแก่พวกท่าน และพระองค์จะทรงเพิ่มพูนทรัพย์สินและลูกหลาน

แก่พวกท่าน และจะทรงทำให้มีส่วนมากหลายแก่พวกท่าน และจะทรงทำให้มีธารน้ำหลายสายแก่พวกท่าน” (อัล-บะเกาะเราะฮฺ : 141)

การขออภัยโทษเป็นสาเหตุที่จะปกป้องภัยพิบัติ

อัลลอฮฺสุบหานะฮฺวะตะอะลา ตริศว่า

﴿وَمَا كَانَ اللَّهُ لِيُعَذِّبَهُمْ وَأَنْتَ فِيهِمْ وَمَا كَانَ اللَّهُ مُعَذِّبَهُمْ وَهُمْ يَسْتَغْفِرُونَ﴾

[الأ نفال : ๓๓]

ความว่า “และอัลลอฮฺจะไม่ทรงลงโทษพวกเขา ขณะที่เจ้าอยู่ในกลุ่มพวกเขา และอัลลอฮฺจะไม่เป็นผู้ทรงลงโทษพวกเขา ทั้งๆที่พวกเขาขออภัยโทษกัน “ (อัล-อัมฟาล : 33)

อะลี ยี่ เราะฎิยัลลอฮฺอันฮู กล่าวว่่า “ภัยพิบัติจะไม่เกิดขึ้นนอกจากเมื่อมีความผิด และจะไม่ถูกนำออกไปนอกจากด้วยการกลับตัวอุมร้บในความผิด (เตาบะฮฺ)”

อับมุซา อัล-อัซฮารี ยี่ กล่าวว่่า “พวกเราดำรงชีวิตอยู่บนความปลอดภัยอันเนื่องจกมีสองอย่าง แต่ตอนนีได้ขาดหายไป แล้วหนึ่งอย่าง คือการตายจากไปของท่านเราะฮฺลุ และอีกอย่าง

ที่หลงเหลืออยู่กับพวกเรา คือการขออภัยโทษ หากไม่มีสิ่งนี้แล้ว พวกเราคงต้องพบกับความพินาศอย่างแน่นอน” (หนังสือ อดเตาบะฮฺ อิลลัลลอฮฺ อัล-ฆอซาลีฮฺ หน้า : 124)

การขออภัยโทษเป็นสาเหตุแห่งการประทานความเมตตา

อัลลลอฮฺสุบหานะฮฺวะตะอะอาลา ตรัสว่า

﴿ قَالَ يَقَوْمِ لِمَ تَسْتَعْجِلُونَ بِالسَّيِّئَةِ قَبْلَ الْحَسَنَةِ لَوْلَا تَسْتَغْفِرُونَ اللَّهَ لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ ﴾ [النمل : ๔๖]

ความว่า “ เขา (ศอลิฮฺ) กล่าวว่า โอ้กลุ่มชนของฉัน ทำไมพวกท่านจึงรีบเร่งหาความชั่วก่อนความดีเล่า ? ทำไมพวกท่านจึงไม่ขออภัยต่ออัลลลอฮฺ เพื่อพวกท่านจะได้รับ ความเมตตา” (อัล-นัมล : 46)

การขออภัยโทษเป็นสาเหตุแห่งการชะล้างความผิด

การขออภัยโทษจะลบความผิดพลาดที่อาจเกิดขึ้น ระหว่างการพูดคุยสนทนากัน ท่านนบีศ็อลลัลลอฮฺอะลัยฮิ วะสัลลัม จึงได้แนะนำให้มีการกล่าวขออภัยโทษต่ออัลลลอฮฺเมื่อเสร็จสิ้นจากวงสนทนาว่า

«مَنْ جَلَسَ فِي مَجْلِسٍ، فَكَثُرَ فِيهِ لَعَطُهُ، فَقَالَ قَبْلَ أَنْ يَقُومَ مِنْ مَجْلِسِهِ ذَلِكَ :
سُبْحَانَكَ اللَّهُمَّ وَبِحَمْدِكَ أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ أَسْتَغْفِرُكَ وَأَتُوبُ إِلَيْكَ، إِلَّا
غُفِرَ لَهُ مَا كَانَ فِي مَجْلِسِهِ ذَلِكَ» [رواه الترمذي]

ความว่า "ใครที่ได้พูดคุยกันในวงสนทนา ซึ่งอาจจะมึ
ข้อผิดพลาดเกิดขึ้นระหว่างสนทนากัน แต่เขาได้กล่าวก่อนที่จะ
เลิกจากการสนทนาว่า

سُبْحَانَكَ اللَّهُمَّ وَبِحَمْدِكَ أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ أَسْتَغْفِرُكَ وَأَتُوبُ إِلَيْكَ
แน่นอนว่าอัลลอฮ์จะทรงอภัยโทษให้แก่เขาในสิ่งที่เกิดความ
ผิดพลาดระหว่างการสนทนา" (บันทึกโดยอัด-ติรมิซีย์ เล่ม :
543 หมายเลข : 3433)

والحمد لله رب العالمين ،
وصلى الله وسلم على نبينا محمد وعلى آله وصحبه أجمعين .